

זוסדי ה' אזכיר תהילות ה' כעל כל אשר גמלנו ה ורב טוב לבית ישראל אשר גמלם כרוזמיו וכרוב זוסדיו ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע בכל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם באהבתו ובזמלתו הוא גאלם וינטלם וינשאם כל ימי עולם זוסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רזומיו ובמלכות אוזשורוש בתזילת מלכותו כתבו שטנה על ישרי יהודה וירושלים זרע עמלק הרשע וזשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להמם ולאבדם ראה אלהים את אשר זמם וירע בעיניו הפך עליו את גורלו הפך עצתו וישב לו גמולו בראשו הציל עמו מיד אויביהם מכף רשעים פדה אותם לא הניזו אדם לעשקם ויוכזז עליהם מלכים כי לא יטש ה' את עמו בעבור שמו הגדול כי הואיל ה' לעשות אתכם לו לעם איך אתנך אפרים אמגנך ישראל איך אתנך כאדמה אשימך כצבאים נהפך עלי לבי יזוד נכמרו ניזומי לא אעשה זרון אפי לא אשוב לשזוזת אפרים כי אל אנכי ולא איש בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר הגה עיני ה' ידוד בממלכה הזוטאה והשמדתי אתה מעל פני האדמה אפס כי לא השמד אשמיד את בית יעקב נאם ה' כרוזם אב על בנים ריזום ה' על יראיו גברו זוסדיו עלינו ולא כלו רזומיו ממנו זכר בריתו אתנו על יד ציר נאמן הבטיזונו ככתוב על ידי משה נביאנו ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם ולהפך בריתי אתם כי אני ה' אלהיהם לעולם אזכר להם זוסדי ובריתי נאמנת להם ולא אשקר באמונתי

מזילת אסתר

ויהי בימי אוזשורוש הוא אוזשורוש המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת המלך אוזשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו זזיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים בזוצר גנת ביתן המלך זזור כרפס ותכלת אזוזו בזובלי בוץ וארגמן על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסוזרת והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך והשתיה כדת אין אנס כי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אוזשורוש ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר למהומן בותא

זרבוּנָא בַגְתָּא וּבַגְתָּא זֹתָר וּכְרַכְסַּ שְׁבַעַת הַסְרִיסִים הַמְשַׁרְתִּים אֶת פְּנֵי
הַמֶּלֶךְ אֲזֻזְשׁוּרוּשׁ לְהַבִּיא אֶת וְשֵׁתִי הַמַּלְכָּה לְפָנָי הַמֶּלֶךְ בְּכַתֵּר מַלְכוּת
לְהַרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשְּׂרִים אֶת יָפִיָּה כִּי טוֹבַת מֵרְאָה הִיא וְתִמְאֵן הַמַּלְכָּה וְשֵׁתִי
לָבוֹא בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּיַד הַסְרִיסִים וַיִּקְצַף הַמֶּלֶךְ מְאֹד וּזְמוֹתוֹ בַּעֲרָה בּוֹ
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְזֹכְמִים יַדְעִי הָעֵתִים כִּי כֵן דַּבַּר הַמֶּלֶךְ לְפָנָי כָּל יַדְעֵי דַת
וְדִין וְהַקָּרֵב אֵלָיו כְּרַשְׁנָא שְׁתֵּר אֲדַמְתָּא תְּרַשִׁישׁ מֵרַס מֵרַסְנָא מִמּוֹכֵן שְׁבַעַת
שְׂרֵי פֶרַס וּמְדֵי רֵאִי פְנֵי הַמֶּלֶךְ הִישִׁיבִים רֵאשְׁנָה בַּמַּלְכוּת כַּדַּת מָה לַעֲשׂוֹת
בַּמַּלְכָּה וְשֵׁתִי עַל אֲשֶׁר לֹא עָשִׂתָּה אֶת מֵאֲמַר הַמֶּלֶךְ אֲזֻזְשׁוּרוּשׁ בְּיַד
הַסְרִיסִים וַיֹּאמֶר מִוּמְכֵן לְפָנָי הַמֶּלֶךְ וְהַשְּׂרִים לֹא עַל הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ עֹוֹתָה וְשֵׁתִי
הַמַּלְכָּה כִּי עַל כָּל הַשְּׂרִים וְעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ
אֲזֻזְשׁוּרוּשׁ כִּי יֵצֵא דַבַּר הַמַּלְכָּה עַל כָּל הַנְּשִׁים לְהַבְּזוֹת בַּעֲלֵיהֶן בַּעֲנִיָּהֶן
בְּאֲמַרֵּם הַמֶּלֶךְ אֲזֻזְשׁוּרוּשׁ אֲמַר לְהַבִּיא אֶת וְשֵׁתִי הַמַּלְכָּה לְפָנָיו וְלֹא בָּאָה
וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאֲמַרְנָה שְׂרוֹת פֶּרַס וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דַּבַּר הַמַּלְכָּה לְכָל
שְׂרֵי הַמֶּלֶךְ וְכַדִּי בּוּיּוֹן וְקִצְף אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דַבַּר מַלְכוּת מִלְּפָנָיו
וַיִּכְתֹּב בְּדַתִּי פֶרַס וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבוֹר אֲשֶׁר לֹא תָבוֹא וְשֵׁתִי לְפָנָי הַמֶּלֶךְ
אֲזֻזְשׁוּרוּשׁ וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה וְנִשְׁמַע פְּתִגָּם הַמֶּלֶךְ
אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא וְכָל הַנְּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן
לְמַגְדוֹל וְעַד קִטָּן וַיִּיטֵב הַדַּבַּר בַּעֲנִי הַמֶּלֶךְ וְהַשְּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כַּדַּבַּר
מִמּוֹכֵן וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה כַּכְּתֻבָּה וְאֶל
עַם וְעַם כְּלִשׁוֹנוֹ לְהִיּוֹת כָּל אִישׁ שְׂרָר בְּבֵיתוֹ וּמִדַּבַּר כְּלִשׁוֹן עַמּוֹ

אֲזֹר הַדַּבְרִים הָאֵלֶּה כְּשֶׁךְ זְמוֹת הַמֶּלֶךְ אֲזֻזְשׁוּרוּשׁ זָכַר אֶת וְשֵׁתִי וְאֶת אֲשֶׁר
עָשִׂתָּה וְאֶת אֲשֶׁר נִגְזַר עֲלֶיהָ וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרַתִּי יִבְקְשׁוּ לְמֶלֶךְ נַעֲרוֹת
בְּתוֹלוֹת טוֹבוֹת מֵרְאָה וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל מְדִינֹת מַלְכוּתוֹ וַיִּקְבְּצוּ
אֶת כָּל נַעֲרָה בְּתוֹלָה טוֹבַת מֵרְאָה אֶל שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה אֶל בֵּית הַנְּשִׁים אֶל יַד
הַגָּא סְרִיס הַמֶּלֶךְ שְׁמֹר הַנְּשִׁים וְנִתְּוֹן תְּמַרוּקִיָּהֶן וְהַנַּעֲרָה אֲשֶׁר תִּיטֵב בַּעֲנִי
הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ תְּזוּזָה וְשֵׁתִי וַיִּיטֵב הַדַּבַּר בַּעֲנִי הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ כֵּן אִישׁ יְהוּדִי הִיָּה
בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה וְשִׁמוֹ מֵרַדְכִי בֶן יֵאִיר בֶּן שְׁמַעִי בֶּן קִישׁ אִישׁ יְמִינִי אֲשֶׁר הִגְלָה
מִירוּשָׁלַיִם עִם הַגְּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָהּ עִם יְכַנְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה
נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל וַיְהִי אִמֵּן אֶת הַדְּסָה הִיא אֶסְתֵּר בַּת דָּדוֹ כִּי אֵין לָהּ אָב
וְאִם וְהַנַּעֲרָה יִפְתַּת תֵּאֲרַר וְטוֹבַת מֵרְאָה וּבְמוֹת אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לְקַזְזָה מֵרַדְכִי לּוֹ
לְבַת וַיְהִי בְּהַשְׁמַע דַּבַּר הַמֶּלֶךְ וּדְתוֹ וּבְהַקְבֵּץ נַעֲרוֹת רַבּוֹת אֶל שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה
אֶל יַד הַגָּי וְתִלְקוּז אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל יַד הַגָּי שְׁמֹר הַנְּשִׁים וְתִיטֵב
הַנַּעֲרָה בַּעֲנִי וְתִשָּׂא זֹסֵד לְפָנָיו וַיְבַהֵל אֶת תְּמַרוּקִיָּהּ וְאֶת מַנּוֹתָהּ לְתַת לָהּ
וְאֶת שִׁבְעַת הַנַּעֲרוֹת הַרְאִיּוֹת לְתַת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנָה וְאֶת נַעֲרוֹתֶיהָ לְטוֹב

בית הנשים לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה
אשר לא תגיד ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני זוצר בית הנשים לדעת
את שלום אסתר ומה יעשה בה ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל המלך
אזשורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר זודש כי כן ימלאו ימי
מרוקיהן ששה זודשים בשמן המר וששה זודשים בכשמים ובתמרוקי
הנשים ובוה הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה לבוא
עמה מבית הנשים עד בית המלך בערב היא באה ובבקר היא שבה אל
בית הנשים שני אל יד שעשגו סריס המלך שמר הפילגשים לא תבוא עוד
אל המלך כי אם זופץ בה המלך ונקראה בשם ובהגיע תר אסתר בת
אביזיל דד מרדכי אשר לקוזו לו לבת לבוא אל המלך לא בקשה דבר כי
אם את אשר יאמר הגי סריס המלך שמר הנשים ותהי אסתר נשאת זון
בעיני כל ראייה ותלקוז אסתר אל המלך אזשורוש אל בית מלכותו בזודש
העשירי הוא זודש טבת בשנת שבע למלכותו ויאהב המלך את אסתר מכל
הנשים ותשא זון וזוסד לפניו מכל הבתולת וישם כתר מלכות בראשה
וימליכה תוזת ושתי ויעש המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה
אסתר והנזזה למדינות עשה ויתן משאת כיד המלך ובהקבץ בתולות שנית
ומרדכי ישב בשער המלך אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה כאשר צוה
עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה אתו
בימים ההם ומרדכי ישב בשער המלך קצף בגתן ותרש שני סריסי המלך
משמרי הסף ויבקשו לשלזו יד במלך אזשורוש ויודע הדבר למרדכי ויגד
לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי ויבקש הדבר וימצא
ויתלו שניהם על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך

אזר הדברים האלה גדל המלך אזשורוש את המן בן המרתא האגני
וינשאהו וישם את כסאו מעל כל השרים אשר אתו וכל עבדי המלך אשר
בשער המלך כרעים ומשתזזים להמן כי כן צוה לו המלך ומרדכי לא יכרע
ולא ישתזזה ויאמרו עבדי המלך אשר בשער המלך למרדכי מדוע אתה
עובר את מצות המלך ויהי באמרם אליו יום ויום ולא שמע אליהם ויגידו
להמן לראות היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי וירא המן
כי אין מרדכי כרע ומשתזזה לו וימלא המן זומה ויבו בעיניו לשלזו יד
במרדכי לבדו כי הגידו לו את עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את כל
היהודים אשר בכל מלכות אזשורוש עם מרדכי בזודש הראשון הוא זודש
ניסן בשנת שתים עשרה למלך אזשורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן
מיום ליום ומזודש לזודש שנים עשר הוא זודש אדר ויאמר המן למלך
אזשורוש ישנו עם אזוד מפזר ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך

ודתניהם שנות מכל עם ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך אין שוה להניזום אם על המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים ככר כסף אשקול על ידי עשי המלאכה להביא אל גזוי המלך ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן המדתא האגני צרר היהודים ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב בעיניך ויקראו ספרי המלך בזודש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב ככל אשר צוה המן אל אזושדרפני המלך ואל הפוזות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם כלשונו בשם המלך אזושורש נכתב ונזותם בטבעת המלך ונשלחו ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אזור בשלושה עשר לזודש שנים עשר הוא זודש אדר ושללם לבו פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות עתדים ליום הזה הרצים יצאו דוזופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשתות והעיר שושן נבוכה

ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדלה ומרה ויבוא עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים ותבואינה נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותתזלזל המלכה מאד ותשלזו בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל ותקרא אסתר להתך מסריסי המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על מרדכי לדעת מה זה ועל מה זה ויצא התך אל מרדכי אל רזוב העיר אשר לפני שער המלך ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על גזוי המלך ביהודיים לאבדם ואת פתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל המלך להתזונן לו ולבקש מלפניו על עמה ויבוא התך ויגד לאסתר את דברי מרדכי ותאמר אסתר להתך ותצוהו אל מרדכי כל עבדי המלך ועם מדינות המלך יודעים אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך אל הזוצר הפנימית אשר לא יקרא אזות דתו להמית לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב וזייה ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום ויגידו למרדכי את דברי אסתר ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר אל תדמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים כי אם הזורש תזורישי בעת הזאת רוז והצלה יעמוד ליהודים ממקום אזור ואת ובית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי לך כנוס

את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום כן ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צותה עליו אסתר

ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמד בוזצר בית המלך הפנימית נכוז בית המלך והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכוז פתוז הבית ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עמדת בוזצר נשאה זון בעיניו ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד זוצי המלכות וינתן לך ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לו ויאמר המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר ויבא המלך והמן אל המשתה אשר עשתה אסתר ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד זוצי המלכות ותעש ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי אם מצאתי זון בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן אל המשתה אשר אעשה להם ומוזר אעשה כדבר המלך ויצא המן ביום ההוא שמוזו וטוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי זומה ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלזו ויבא את אהביו ואת זרש אשתו ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על השרים ועבדי המלך ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי וגם למוזר אני קרוא לה עם המלך וכל זה איננו שוה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך ותאמר לו זרש אשתו וכל אהביו יעשו עץ גבה זומשים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו ובא עם המלך אל המשתה שמוזו וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ

בלילה ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזכרנות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בגתנא ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלזו יד במלך אזזשורוש ויאמר המלך מה נעשה יקר וגדולה למרדכי על זה ויאמרו נערי המלך משרתיו לא נעשה עמו דבר ויאמר המלך מי בוזצר והמן בא לוזצר בית המלך הזויצונה לאמר למלך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עמד בוזצר ויאמר המלך יבוא ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך זופץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יזופץ המלך לעשות יקר יותר ממני ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך זופץ ביקרו יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר

רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות בראשו ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים והלבישו את האיש אשר המלך זופץ ביקרו והרכיבהו על הסוס ברזוב העיר וקראו לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך זופץ ביקרו ויאמר המלך להמן מהר קוז את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל תפל דבר מכל אשר דברת ויקוז המן את הלבוש ואת הסוס וילבש את מרדכי וירכיבהו ברזוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך זופץ ביקרו וישב מרדכי אל שער המלך והמן נדחף אל ביתו אבל וזופץ ראש ויספר המן לזרש אשתו ולכל אהביו את כל אשר קרהו ויאמרו לו זוכמיו זרש אשתו אם מזרע היהודים מרדכי אשר הזלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר

ויבא המלך והמן לשתות עם אסתר המלכה ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשתה היין מה שאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומה בקשתך עד זוצי המלכות ותעש ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי זון בעיניך המלך ואם על המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפוזות נמכרנו הזורשתי כי אין הצר שוה בנזק המלך ויאמר המלך אוזשורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה והמלך קם בזמנתו ממשיתה היין אל גנת הביתן והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך והמלך שב מגנת הביתן אל בית משתה היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפני המלך לפני המן זופו ויאמר זורבונה אזוד מן הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה זומשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וזמנת המלך שככה

ביום ההוא נתן המלך אוזשורוש לאסתר המלכה את בית המן צרר היהודיים ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותתזזן לו להעביר את רעת המן האגגי ואת מזושבתו אשר זושב על היהודים וישט המלך לאסתר את שרבת הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך ותאמר

אם על המלך טוב ואם מצאתי זון לפניו וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מוזשבת המן בן המדתא האגני אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי ויאמר המלך אוזשורש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלו על העץ על אשר שלחו ידו ביהודיים ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וזתמו בטבעת המלך כי כתב אשר נכתב בשם המלך ונזותום בטבעת המלך אין להשיב ויקראו ספרי המלך בעת ההיא בזודש השלישי הוא זודש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האוזשדרפנים והפוזות ושרי המדינות אשר מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשנו ואל היהודים ככתבם וכלשונם ויכתב בשם המלך אוזשורש ויזותם בטבעת המלך וישלחו ספרים ביד הרצים בסוסים רכבי הרכש האוזשתרנים בני הרמכים אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל עיר ועיר להקהל ולעמוד על נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את כל זייל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבזו ביום אוזד בכל מדינות המלך אוזשורוש בשלושה עשר לזודש שנים עשר הוא זודש אדר פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים ולהיות היהודיים עתודים ליום הזה להנקם מאיביהם הרצים רכבי הרכש האוזשתרנים יצאו מבהלים ודזופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וזור ועטרת זהב גדולה ותכריך בוך וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה ליהודים היתה אורה ושמחה וששן ויקר ובכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע שמחה וששון ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתיהדים כי נפל פוזד היהודים עליהם

ובשנים עשר זודש הוא זודש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר המלך ודתו להעשות ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאיהם נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך אוזשורוש לשלוח יד במבקשי רעתם ואיש לא עמד לפניהם כי נפל פוזד על כל העמים וכל שרי המדינות והאוזשדרפנים והפוזות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים את היהודים כי נפל פוזד מרדכי עליהם כי גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל המדינות כי האיש מרדכי הולך וגדול ויכו היהודים בכל איביהם מכת זרב והרג ואבדן ויעשו בשנאיהם כרצונם ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבד זומש מאות איש

ואת פרשנדתא ואת דלפון ואת אספתא ואת פורתא ואת אדליא ואת ארידתא ואת פרמשתא ואת אריסי ואת ארדי ואת ויזתא עשרת בני המן בן המדתא צרר היהודים הרגו ובבזה לא שלזו את ידם ביום ההוא בא מספר ההרוגים בשושן הבירה לפני המלך ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד זומש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עוד ותעש ותאמר אסתר אם על המלך טוב ינתן גם מזור ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ ויאמר המלך להעשות כן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני המן תלו ויקהלו היהודיים אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר לזודש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזה לא שלזו את ידם ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על נפשם ונוזו מאיביהם והרג בשנאיהם זומשה ושבעים אלף ובבזה לא שלזו את ידם ביום שלשה עשר לזודש אדר ונוזו בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמוזה והיהודיים אשר בשושן נקהלו בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו ונוזו בזומשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמוזה על כן היהודים הפרושים הישבים בערי הפרוות עשים את יום ארבעה עשר לזודש אדר שמוזה ומשתה ויום טוב ומשלזו מנות איש לרעהו ויכתב מרדכי את הדברים האלה וישלזו ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אזשורוש הקרובים והרזוקים לקים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לזודש אדר ואת יום זומשה עשר בו בכל שנה ושנה כימים אשר נוזו בהם היהודים מאויביהם והזודש אשר נהפך להם מיגון לשמוזה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמוזה ומשלזו מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים וקבל היהודים את אשר הזלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם כי המן בן המדתא האגני צרר כל היהודים וזשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להמם ולאבדם ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מזושבתו הרעה אשר זושב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם קימו וקבל היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזומנם בכל שנה ושנה והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפוזה ומשפוזה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם ותכתב אסתר המלכה בת אביזויל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת הפורים הזאת השנית וישלזו ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אזשורוש דברי שלום ואמת לקים את ימי הפורים

האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר
קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצמות וזעקתם ומאמר אסתר קים דברי
הפרים האלה ונכתב בספר

וישם המלך אוזשרש מס על הארץ ואיי הים וכל מעשה תקפו וגבורתו
ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלוא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי מדי ופרס כי מרדכי היהודי משנה למלך אוזשורוש וגדול
ליהודים ורצוי לרב אוזיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו